

En kulturtidskrift om film

FLM

DUBBEL-
NUMMER
MED DVD

Det grymma leklandet

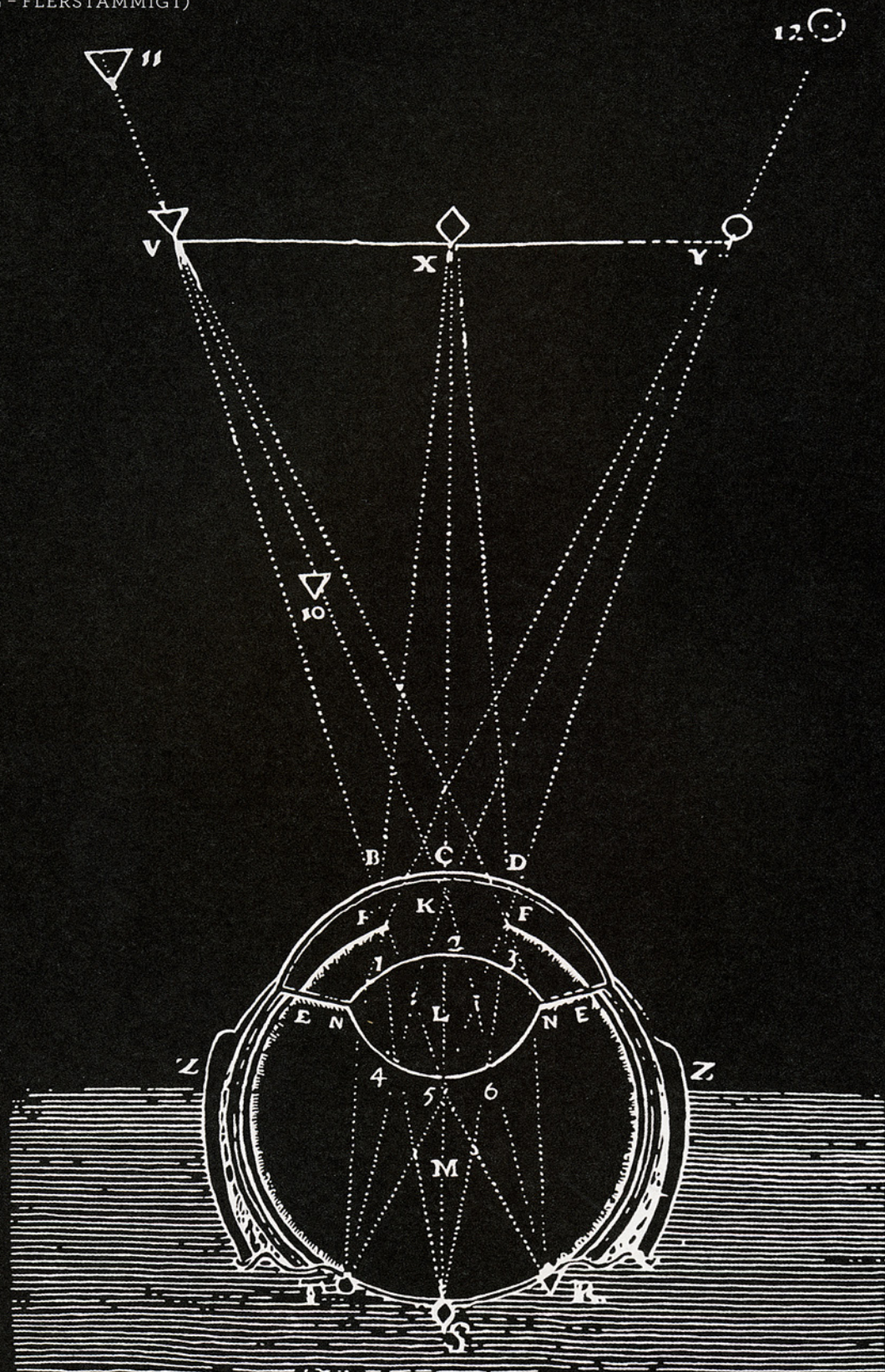
Rara barn blir rånare i Ruben Östlunds nya film *Play*

Anna Serner och
filmpolitiken

Krypande kinesiska
blockbusters

Kan svensk film
vara rolig?

Nr. 13/14 - Okt 2011 - 79 Kr - flm.nu

På minibiografens utsida har Malin Pettersson Öberg målat bland annat ett öga i genomskärning.

Flerstämmigt

Varför ska alla filmer visas i en likadan biograf? På Bonniers konsthall har Malin Pettersson Öberg skraddarsytt en minibiograf av målade textilier till Ulla von Brandenburgs film Chorspiel. FLM avlyssnar ett samtal mellan konstnärerna om deras samarbete.

UvB: Min film *Chorspiel* handlar om familjen, om jordnära problem. Det du har gjort är mer abstrakt och filosofiskt. Men det är intressant, som ett försök att radera arkitekturen

MPÖ: Jag skulle säga att din film också har en stark relation till arkitektur och improviserad arkitektur. I mitt verk ville jag kontrastera ditt ganska introspektiva familjedrama med något mer utåtblickande. Motiven som jag har målat på väggarna är relaterade till vetenskap, rymden och seendet. I både filmen och modellen, och i utställningslokalen, finns också ett spel mellan ute och inne. Det är oklart vem som tittar på vem.

UvB: Ja. I *Chorspiel* står dottern utomhus men ändå är det som att hon tittar ut genom ett fönster. Familjen är inuti en vit ruta men det finns inga väggar, de är ute i skogen. Panelerna som du använder för scenografin är som väggar men bilderna är vända utåt. Vi ställer ju ut på en av de mest komplicerade utställningstorna [Spetsen i glasbyggnaden Bonniers konsthall, reds. anm.]. Arkitekturen är så stark där.

MPÖ: Det är fint att *Chor-*

spiel samlar många perspektiv, olika berättelser från de olika familjemedlemmarna. Det försökte jag ta med mig när jag konstruerade modellen. Den är tänkt att vara som ett slag mellan röster. Olika synsätt, olika sätt att se.

UvB: Jag tänker på kören som i det gamla Grekland. Som samhället, som samvetet. Och ett eko. Man öppnar munnen och det är inte ens egen röst som kommer ut, utan många röster.

MPÖ: När filmen visas får man också sångtexten på papper, som på operan.

UvB: Jag tycker också att panelerna är väldigt scenografiska. Det är som att filmen blir en besökare i den här scenografin på plats. Du gör en teater av utställningsrummet.

MPÖ: Jag tänker direkt på ett observatorium när jag ser rummet. Det är som ett växthus, så nära till landskapet och den offentliga platsen utanför. Det måste också vara mörkare för att vi ska kunna visa filmen. Så min första idé var att täcka fönstren helt och vända motiven inåt. Men då hade vi gått miste om spelet mellan ute och inne som redan är så närvarande i filmen.

UvB: Man ska inte heller glömma att alla realtidstagningar utan klipp är performativa, och därför mycket närmare teater. Det är så teater funkar, tid och rum är tillsammans, som betraktare är man där just när det händer, och när det är slut är det slut. Och varje gång är helt ny. Som att det bara är en enda tagning.

Fotografen Edvard Friis-Moeller var fantastisk att jobba med, han hade sådan känsla för vem han skulle filma vid vilken tidpunkt. Det var även han som föreslog att vi bara skulle göra en 360-graderstagning, eftersom en sådan är så känslsam. Jag blev otroligt förvånad över hur mycket känslor man kan framkalla bara genom att röra kameran. Tidigare har jag alltid jobbat mer reducerat, objektivt. Den här gången är det mycket mer subjektivt, som att kameran guidar känslorna.

Cecilia Björk

Chorspiel och *Stereoskopisk scenografi* visas i Spetsen i Bonniers konsthall till och med 30 oktober.